

Nr 280.

Av herr **Lindhagen**, om reglering av undertryckta folks självbestämmningsrätt genom internationell lag.

I motionen 214 i första kammaren har berörts ras- och nationalitetsproblemets plats i världsproblemet. Därtill må erinras, att fredsslutet visserligen innehåller en del om än ofullständiga bestämmelser i syfte att trygga de europeiska minoriteternas rätt. Däremot innehåller det icke, lika litet som folkförbundets akt, någonting om utomeuropeiska nationaliteters självbestämmningsrätt. Detta anses vara en inre angelägenhet för sådana stater, vilka behärska utomeuropeiska nationaliteter eller europeiska nationaliteter, vilkas förhållande ej berörts av fredsslutet.

Det var av denna anledning, som exempelvis riffelkabylernas i Nord-Afrika vädjan till folkförbundet om medling i deras strid för friheten mot Frankrike och Spanien ej upptogs av folkförbundet till prövning. Belysande i denna punkt är även svenske utrikesministerns svar vid 1931 års riksdag på frågan, om regeringen anser utsikt föreligga att genom skiljedom befria utomeuropeiska folkslag från europeiska maktens välde. Ministern svarade, som sagt, att vägen var uppenbarligen lång till att även de djupt liggande krigsorsakerna kunde lösas på fredlig väg.

Den allmänna meningen bör icke tillåta, att den närmaste och mest hotande anledningen till ett nytt världskrig mellan kontinenter och raser ställes i utsikt att kunna lösas fredligt allenast på mycket lång sikt. En överhängande krigsorsak måste mötas, innan det är för sent.

Det hemställes alltså,

att riksdagen ville anhålla, att regeringen måtte i sin internationella politik verka för att, till förekommande av nya världskrig, undertryckta folks självbestämmningsrätt icke betraktas såsom en inre angelägenhet för de stater, som behärska dem, utan såsom en internationell rättsfråga, vilken bör regleras genom internationell lag.

Stockholm den 1 februari 1932.

Carl Lindhagen.

